

Arrest

nr. 135 707 van 19 december 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 3 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 november 2014.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. HINNEKENS loco advocaat P. ROELS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, C.(...) W.(...), bent geboren op X in Tunis in Tunesië. U ben een soennitische moslim en u heeft de Tunesische nationaliteit. U woonde in de hoofdstad tot uw vertrek uit Tunesië op 4 december 2010. U verliet Tunesië omdat u er geen werk vond en een betere toekomst wilde. U reisde met uw paspoort op legale wijze naar Turkije vanwaar u illegaal verder reisde naar Oostenrijk. In Oostenrijk diende u een asielaanvraag in. U wachtte het einde van de procedure niet af en reisde door naar Italië. Sinds september 2011 verblijft u in België.

U heeft een relatie met een vrouw met de Belgische nationaliteit. Op 6 september 2013 werd jullie dochter, Zina Chouchane, geboren.

U zat vanaf 19 april 2013 een gevangenisstraf uit vanwege handel in verdovende middelen. Op 3 januari 2014 werd u gerepatriëerd naar Tunesië. Bij aankomst in Tunesië werd u veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes maanden vanwege uw verblijf in het buitenland zonder in het bezit te zijn van een geldig visum. U bracht drie maanden in de gevangenis door en werd toen vervroegd vrijgelaten. Uw familie werd door familieleden die in België verblijven op de hoogte gebracht van de geboorte van uw dochter en zei dat u niet meer welkom was tenzij u uw dochter zou vergeten omdat zij niet akkoord gingen met een kind dat buiten het huwelijk werd geboren. U verliet Tunesië op illegale wijze en reisde terug naar België op het einde van augustus 2014.

Op 6 oktober 2014 werd vastgesteld dat u zich illegaal op het Belgisch grondgebied bevond. U werd op 7 oktober 2014 overgebracht naar het centrum voor illegalen te Brugge. Er was een repatriëring voorzien op 26 oktober 2014 naar Tunis. Deze repatriëring werd geannuleerd omdat u op 24 oktober 2014 een asielaanvraag indiende. U werd overgeplaatst van het centrum voor illegalen te Brugge naar het centrum voor illegalen te Vottem.

U diende een asielaanvraag in omdat u niet gescheiden wilt leven van uw partner en dochter en omdat u niemand meer heeft in Tunesië.

U legt geen documenten ter ondersteuning van uw asielaanvraag. In het administratief dossier bevinden zich kopieën van een aantal pagina's uit uw paspoort.

B. Motivering

Na het gehoor afgenomen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) wordt vastgesteld dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch een reëel risico op het leiden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming heeft aangetoond en wel om onderstaande redenen.

U verklaart een terugkeer naar Tunesië te vrezen omdat u er niemand heeft omdat uw conservatieve familie u vertelde dat u niet welkom was omdat u een kind heeft dat buiten het huwelijk werd geboren en omdat u in Tunesië gescheiden zou moeten leven van uw partner en dochter (CGVS p.8). Behalve deze redenen, die persoonlijk van aard zijn, haalt u geen andere elementen aan.

U stelt Tunesië in december 2010 te hebben verlaten op zoek naar een betere toekomst (CGVS p.5). U verklaart dat u voor uw vertrek in 2010 geen problemen kende in uw thuisland en dat u nooit politiek actief bent geweest (CGVS pp.5-6). U geeft aan dat u voor uw vertrek in 2010 een goede relatie had met uw familie (CGVS p.5). U verbleef na uw repatriëring van België naar Marokko begin 2014 gedurende drie maanden in de gevangenis maar u geeft aan dat dit was omdat u in het buitenland verbleef zonder een geldig visum (CGVS p.7) en u verklaart dat u geen problemen ondervond in de gevangenis (CGVS p.8). De gevangenisstraf die u uitzat werd bijgevolg opgelegd wegens gemeenrechtelijke redenen zoals ook blijkt uit informatie die werd toegevoegd aan het dossier.

U beroept zich bijgevolg louter op persoonlijke motieven. Hieruit blijkt geen gegronde vrees voor vervolging ten gevolge van uw ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging.

Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, § 2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U heeft immers gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval u zou terugkeren naar Tunesië. U gevraagd waarom u niet naar Tunesië terug kan keren, verwijst u enkel naar het gegeven dat u hier intussen een partner en een kind heeft die u hier niet wil achterlaten en dat u niet naar uw ouders terug kunt omdat zij uw kind niet aanvaarden (CGVS p.8). Deze elementen leiden niet tot ernstige schade zoals gedefinieerd in de subsidiaire bescherming.

De vaststelling dat u pas op 24 oktober 2014, twee dagen voor uw geplande repatriëring, een eerste keer asiel hebt aangevraagd (en dit voor uw geplande repatriëring duidelijk niet nodig achtte) wijst er bovendien op dat u slechts een terugkeer wenste te verijdelen.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat na een grondige analyse van de actuele situatie in Tunesië blijkt dat er voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Tunesië geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet (zie blauwe map, informatie toegevoegd aan het administratieve dossier).

Dient nog aangestipt dat er zich in uw administratief dossier een kopie bevindt van een aantal pagina's uit uw paspoort. U legt geen originele (volledige) stukken voor. Deze kopieën hebben betrekking op uw identiteit en nationaliteit, gegevens die hier niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het recht van verdediging door een gebrek, een onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing en van het materieel motiveringsbeginsel zowel wat betreft de weigering van de vluchtelingenstatus als de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker vreest een afstraffing door zijn familie omdat zijn dochter buiten het huwelijk is geboren. Volgens verzoeker is ook de plaatselijke situatie in Tunesië gevaarlijk.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2, 3 en 5 lid 1 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 ter vrijwaring van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. De door verzoeker aangehaalde motieven om zijn land van herkomst te verlaten houden geen verband met één van de criteria opgenomen in het Vluchtelingenverdrag noch houden zij een reëel risico op het lijden van ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij een terugkeer naar Tunesië vreest omdat hij een kind heeft dat buiten het huwelijk werd geboren en dat zijn conservatieve familie hem vertelde dat hij bijgevolg niet welkom was. Ook stelt verzoeker dat hij in Tunesië gescheiden zou moeten leven van zijn partner en dochter (stuk 8, vragenlijst, vraag 3.5.).

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde bijgevolg terecht als volgt:

“U verklaart een terugkeer naar Tunesië te vrezen omdat u er niemand heeft omdat uw conservatieve familie u vertelde dat u niet welkom was omdat u een kind heeft dat buiten het huwelijk werd geboren en omdat u in Tunesië gescheiden zou moeten leven van uw partner en dochter (CGVS p.8). Behalve deze redenen, die persoonlijk van aard zijn, haalt u geen andere elementen aan.

U stelt Tunesië in december 2010 te hebben verlaten op zoek naar een betere toekomst (CGVS p.5). U verklaart dat u voor uw vertrek in 2010 geen problemen kende in uw thuisland en dat u nooit politiek actief bent geweest (CGVS pp.5-6). U geeft aan dat u voor uw vertrek in 2010 een goede relatie had met uw familie (CGVS p.5). U verbleef na uw repatriëring van België naar Marokko begin 2014 gedurende drie maanden in de gevangenis maar u geeft aan dat dit was omdat u in het buitenland verbleef zonder een geldig visum (CGVS p.7) en u verklaart dat u geen problemen ondervond in de gevangenis (CGVS p.8). De gevangenisstraf die u uitzat werd bijgevolg opgelegd wegens gemeenrechtelijke redenen zoals ook blijkt uit informatie die werd toegevoegd aan het dossier.

U beroept zich bijgevolg louter op persoonlijke motieven. Hieruit blijkt geen gegronde vrees voor vervolging ten gevolge van uw ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging.

Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, § 2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U heeft immers gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval u zou terugkeren naar Tunesië. U gevraagd waarom u niet naar Tunesië terug kan keren, verwijst u enkel naar het gegeven dat u hier intussen een partner en een kind heeft die u hier niet wil achterlaten en dat u niet naar uw ouders terug kunt omdat zij uw kind niet aanvaarden (CGVS p.8). Deze elementen leiden niet tot ernstige schade zoals gedefinieerd in de subsidiaire bescherming.

De vaststelling dat u pas op 24 oktober 2014, twee dagen voor uw geplande repatriëring, een eerste keer asiel hebt aangevraagd (en dit voor uw geplande repatriëring duidelijk niet nodig achtte) wijst er bovendien op dat u slechts een terugkeer wenste te verijdelen.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat na een grondige analyse van de actuele situatie in Tunesië blijkt dat er voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Tunesië geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet (zie blauwe map, informatie toegevoegd aan het administratieve dossier).

Dient nog aangestipt dat er zich in uw administratief dossier een kopie bevindt van een aantal pagina's uit uw paspoort. U legt geen originele (volledige) stukken voor. Deze kopieën hebben betrekking op uw identiteit en nationaliteit, gegevens die hier niet ter discussie staan.”.

De motieven van de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en deugdelijk en worden door de Raad overgenomen.

In zijn verzoekschrift brengt verzoeker geen argumenten aan die de motieven van de beslissing op afdoende wijze kan weerleggen. Verzoeker herhaalt louter zijn asielmotieven doch toont hiermee de nexus met het Vluchtelingenverdrag niet aan. Waar hij thans aangeeft dat hij “discriminatie en afstraffing” door zijn familie vreest, meent de Raad dat dit slechts een *post factum* verklaring. Eerder gaf verzoeker immers slechts te kennen dat hij niet welkom was bij zijn familie, doch stelde nooit dat hij zou worden “afgestraft of gediscrimineerd”. Evenmin brengt verzoeker dan ook concrete elementen aan die erop wijzen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het argument dat hij niet op bescherming zal kunnen rekenen, is derhalve niet dienstig.

De artikelen 2 en 3 EVRM stemmen inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of

bestrafing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Het argument dat de overheid geen bescherming kan bieden, is niet alleen slechts een blote bewering, maar ook gelet op wat voorafgaat niet dienstig. Artikel 5 EVRM kan evenmin geschonden zijn. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn persoonlijke vrijheid en veiligheid in het gedrang zouden zijn.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Tunesië, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. De Raad ontwaart desbetreffend evenmin enige elementen in het administratief dossier. Met de loutere bewering dat het in Tunesië gevaarlijk is toont hij niet aan dat er in Tunesië een situatie heerst van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.5. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.6. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF